

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Όταν ο Ιησούς ρώτησε τους μαθητές Του: «Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι;», εκείνοι απάντησαν πως τον θεωρούν ότι είναι είτε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, είτε ο προφήτης Ηλίας, είτε ο προφήτης Ιερεμίας, είτε κάποιος άλλος μεγάλος προφήτης. Ο Ιησούς τότε τους ρώτησε: «Εσείς, ποιος λέτε ότι είμαι;» Αμέσως ο απόστολος Πέτρος απάντησε: «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζωντανού» (Ματθ. 16,15-16). Ο Χριστός επαίνεσε την αποκάλυψη που δέχθηκε εκείνη την ώρα ο Πέτρος και του είπε μάλιστα ότι πάνω στη δυνατή αυτή πίστη (τον βράχο της πίστεως) θα οικοδομήσει την Εκκλησία Του, ώστε οι πύλες του άδη να μην μπορούν να την κλονίσουν. Έκτοτε, και μετά ιδίως την ανάστασή Του, οι απόστολοι βασισμένοι σ' αυτήν την πίστη σχημάτισαν την πρώτη Εκκλησία Του, με τα φλογερά κηρύγματά τους, την αγιοπνευματική θαυματουργία τους, τα φοβερά μαρτύρια που υπέστησαν, και τέλος το θάνατό τους στο όνομα Εκείνου, τον οποίον, μετά την ανάστασή Του, είδαν επανειλημμένως μπροστά τους, ενώ παράλληλα τους ενίσχυσε, τους δίδαξε, τους καθοδήγησε, τους ερμήνευσε τις Γραφές, μέχρις ότου αναληφθεί.

Ιδιαίτερα ο απ. Παύλος υπήρξε σφοδρός διώκτης των χριστιανών και στη συνέχεια, όταν ο αναστημένος Χριστός τού αποκαλύφθηκε μέρα μεσημέρι με το εκτυφλωτικότερο από τον ήλιο φως του προσώπου Του -γι' αυτό και τυφλώθηκε άλλωστε προσωρινά- έγινε ο μεγαλύτερος ιεραπόστολος της ιστορίας. Η μαρτυρία του επομένως είναι πέρα για πέρα αληθινή.

Άλλωστε ένας πατέρας γνωρίζεται καλύτερα από τα παιδιά του, και όχι από τους εκτός οικογενείας. Τα (πνευματικά) παιδιά του Χριστού ήσαν οι άγιοι απόστολοι, που κατέγραψαν ότι ήταν Θεός επί γης. Ακόμη, ο νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ, κατά τη διάρκεια της δίκης των αποστόλων Πέτρου και Ιωάννου, αν και δεν ήταν χριστιανός, σοφά αποκάλυψε: «Ό,τι είναι εκ Θεού δεν χάνεται» (Πράξ. 5,38-39). Το γεγονός επαληθεύτηκε μέχρι σήμερα με την εξάπλωση της χριστιανικής διδασκαλίας στα πέρατα του κόσμου (βλ. και αρχιμ. Βασ. Μπακογιάννη, 'Θρησκείες: Πλάνη;', Αθ. 1995, εκδ. Νεκτ. Παναγόπουλος).

ΠΛΗΘΟΣ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ:

Μερικές εξ αυτών: «Έχθρα (λέγει ο Θεός) θα βάλω ανάμεσα σ' εσένα (το φίδι) και στη γυναίκα (τη Θεοτόκο) κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της. Εκείνος (ο Χριστός) θα σου συντρίψει το κεφάλι (τη δύναμη και την εξουσία) κι εσύ (ο διάβολος) θα του πληγώσεις (απλά) τη φτέρνα» (Γεν. 3,15). Ήδη από τη Γένεση προαναγγέλλεται η συντριβή του Όφεως-σατανά από τον Χριστό, ενώ ο διάβολος μπόρεσε μόνο την φτέρνα να του δαγκώσει, ήτοι να τον θανατώσει μόνο για τρεις ημέρες.

Θα προδινόταν για τριάντα αργύρια (Ζαχ. 11,12), όπως και έγινε στη ζωή του Χριστού από τον Ιούδα. Και μάλιστα, συνεχίζει η προφητεία, με αυτά θα αγόραζαν τον αγρό ενός κεραμιδά, πράγμα που επαληθεύτηκε κατά γράμμα.

Στον Ψαλμό 40,10 εξάλλου διαβάζουμε: «Αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος, μαζί με τον οποίο ζούσα ειρηνικά, στον οποίο ήλπισα, αυτός που έτρωγε ψωμί μαζί μου, σήκωσε την φτέρνα του εναντίον μου». Προεικονίζει, ως είναι φανερό, τον προδότη Ιούδα, ο οποίος έφυγε για να Τον προδώσει εν μέσω Μυστικού Δείπνου.

Ακόμη, ότι ο δίκαιος Μεσσίας θα τραυματιζόταν για τις δικές μας ανομίες και με τις πληγές του θα γιατρευόμασταν εμείς (Ησαΐας 53,5). Όπως το αναφέρει ο Ησαΐας, έτσι και έγινε.

Ο μοναδικός Ησαΐας προσθέτει επίσης: «Και αυτός παρ' όλες τις κακώσεις που υπέστη, δεν άνοιξε το στόμα του. Σαν άφωνο πρόβατο οδηγήθηκε στη σφαγή. Σαν αμνός μπροστά σ' αυτόν που τον κουρεύει, έτσι βαδίζει, χωρίς να ανοίγει το στόμα του. Αφαιρέθηκε βίαια και άδικα από τη γη η ζωή του. Το παιδί μου αυτό, λέγει ο Θεός, δεν έπραξε καμία παρανομία, ούτε βρέθηκε ποτέ ψεύδος στο στόμα του» (βλ. 53, 1-12). Σύμφωνα με το κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, όταν κατηγορούσαν τον Ιησού οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι στον Πιλάτο, ο Ιησούς «δεν του απάντησε ούτε λέξη, προς μεγάλη κατάπληξη του ηγεμόνα» (Μθ. 27, 11-14).

Θα πέθαινε με σταυρικό θάνατο, λέει ο ψαλμωδός (Ψλμ. 22,15-17), Του τρύπησαν τα χέρια και τα πόδια Του: «Η δύναμή μου ξεράθηκε σαν κεραμίδι, και η γλώσσα μου κόλλησε στον ουρανίσκο μου. Κι εσύ με κατέβασες στο χώμα τού θανάτου. Επειδή, σκυλιά με περικύκλωσαν, σύναξη κακοποιών με περιέκλεισε. Τρύπησαν τα χέρια μου και τα πόδια μου. Μπορώ να απαριθμήσω όλα τα κόκαλά μου. Αυτοί με ατενίζουν και με παρατηρούν».

Ο Ζαχαρίας μάς λέγει: «Όταν κάποιος τον ρωτήσει: Τι είναι οι πληγές αυτές μέσα στα χέρια σου; Εκείνος θα απαντήσει: Είναι οι πληγές εκείνες, που πληγώθηκα μέσα στο σπίτι των φίλων μου» (13,6). Πράγματι, οι συμπατριώτες Του τον κατέδωσαν στις ρωμαϊκές αρχές και θέλησαν πρώτοι να του αποκόψουν τη ζωή.

Θα του έδιναν ξύδι να πιεί, αντί για νερό (Ψλμ. 69,21), γεγονός που εφαρμόστηκε όταν ο Κύριος φώναξε «Διψώ».

Τα ρούχα Του θα τα μοίραζαν μεταξύ τους, αναφέρει (εκατοντάδες χρόνια π.Χ.) και πάλι ο ψαλμός (22,18): «Τα ρούχα μου μοιράζουν μεταξύ τους και ρίχνουν κλήρο για τη φορεσιά μου (το εξωτερικό Του ιμάτιο)». Πράγματι, αυτό έκαναν οι στρατιώτες, κάτω από το σταυρό Του.

«Κανένα από τα κόκαλά του δεν θα συντριφτεί» (Ψλμ. 34,20), αναφέρει το προφητικό κείμενο. Πράγματι, ενώ στους δύο κακούργους έσπασαν οι στρατιώτες τα σκέλη, ο Ιησούς δεν υπέστη κάτι τέτοιο, διότι είχε ήδη εκπνεύσει.

Μια άλλη προφητεία του προφήτη Ζαχαρία (12,10) αφορά το σταυρικό θάνατο του Εκλεκτού: «Θα επιβλέψουν, λέγει, προς εμένα, τον οποίον ενέπαιξαν». Ας θυμηθούμε το λαό και τους αρχιερείς που κορόιδευαν τον Ιησού κάτω από το σταυρό Του, καθώς και το Ρωμαίο στρατιώτη, που λόγχισε την πλευρά του Ιησού, απ' την οποία έτρεξε αίμα και νερό (σημάδι θανάτου).

Όταν ο Θεός εξάλλου, την τελευταία νύχτα πριν την Έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο, τους έδωσε εντολή μέσω του Μωυσή να ψήσουν και να φάνε ανά οικογένεια ένα προβατάκι ολόκληρο, χωρίς δηλαδή να του σπάσουν τα κόκαλα (Εξ. 12,46), ήθελε να προεικονίσει ότι, 1.230 χρόνια μετά, θα ήταν ο μόνος πάνω στο σταυρό που δεν θα έσπαζαν τα κόκαλα των μηρών Του (για να συντομεύσουν το θάνατο), αφού, ως «άμωμος αμνός» που θυσιάζεται για τις αμαρτίες του κόσμου, είχε ήδη εκπνεύσει (αυτό το διαπίστωσε ο στρατιώτης λογχίζοντας την πλευρά Του).

Ο Ησαΐας ακόμη, 800 χρόνια προ Χριστού, μας λέει κάτι πολύ σημαντικό. Ότι «ο τάφος του ορίστηκε με τους κακούργους. Όμως στο θάνατό του στάθηκε με τον πλούσιο» (53,9). Αυτό σημαίνει ότι πέθανε πράγματι ανάμεσα σε δύο ληστές. Αλλά μετά τον θάνατό Του ενταφιάστηκε στον τάφο που προοριζόταν για τον Ιωσήφ από Αριμαθαίας, πλούσιο βουλευτή και μυστικό ακόλουθο του Ιησού.

Μοναδική είναι και η προφητεία για την ανάστασή Του. Ο ποιητής και προφήτης βασιλιάς Δαβίδ αναφωνεί: «Δεν θα εγκαταλείψεις την ψυχή μου στον άδη, ούτε θα επιτρέψεις ο άγιός σου να γνωρίσει σωματική αποσύνθεση» (Ψλμ. 16,10). Πράγματι ο Δαβίδ πέθανε και έλιωσε στο χώμα, αλλά η προφητεία προοριζόταν για τον Υιό του Θεού, που τρεις μέρες παρέμεινε ως άνθρωπος στον άδη και την τρίτη αναστήθηκε, χωρίς να δει μάλιστα διαφθορά το σώμα Του, δηλαδή αποσύνθεση (βλ. και Ιεράς Μητροπόλεως Σύρου: «Ελληνοκεντρικός Πολυθεϊσμός ή Ελληνοχριστιανισμός;», Μιχαήλ Χούλη, Ερμούπολη Σύρου, Δεκέμβριος 2003).

ΑΛΛΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ:

Η ασύγκριτη διδασκαλία Του: «Ποτέ κανένας άνθρωπος δεν μίλησε όπως αυτός ο άνθρωπος», αναφέρεται στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (7,46). Φανέρωσε τον Τριαδικό Θεό ολοκάθαρα στους ανθρώπους. Ως η «λύρα με τις δέκα χορδές» του βασιλιά Δαβίδ και ως ο αληθινός Ορφέας μαγνήτισε τους ανθρώπους. Μας δίδαξε την νέα εντολή της αγάπης, της αγάπης δηλαδή που θυσιάζεται για τους άλλους (και για τους εχθρούς μας) και όχι της συναισθηματικής αγάπης. Και κήρυξε την ισότητα μεταξύ όλων των ανθρώπων. Διότι μέσα στον Χριστό δεν υπάρχουν διαφορές, ούτε φυλετικές, ούτε ρατσιστικές, ούτε κληρονομικές, ούτε εθνικές. Όλοι δι' αυτού και εν αυτό είμαστε ένα.

Τα άπειρα θαύματά Του: Έκανε κάθε είδους θεραπείες. Θεράπευσε βαριά αρρώστους. Σε τυφλούς έδωσε το φως τους, παράλυτους σήκωσε όρθιους. Ηρέμησε φουρτούνιασμένες θάλασσες, πολλαπλασίασε κατά χιλιάδες ελάχιστα ψάρια και άρτους, το νερό μετέτρεψε σε κρασί, περπάτησε πάνω στη θάλασσα, προσέλκυσε τόνους ιχθύων στα δίχτυα των αποστόλων και ανέστησε νεκρούς. Έκανε και άλλα πολλά, «ων ουκ έστι αριθμός». Τόσα, ώστε ο ευαγγελιστής Ιωάννης να γράψει ότι αν θα θέλαμε να περιγράψουμε όλα όσα έκανε ο Ιησούς, δεν θα χωρούσε ο κόσμος τα βιβλία που θα γραφόντουσαν (Ιω. 21,25). Εξακολουθεί φυσικά να θεραπεύει ο Κύριος και σήμερα όσους προστρέχουν σ' αυτόν με καθαρή και άδολη πίστη. Πολλές είναι και οι ηθικές νεκραναστάσεις που ο Χριστός πραγματοποιεί μέσα στην ιστορία δια της μετανοίας.

Οι εκπληκτικές προφητείες Του: Ο μοναδικός ευεργέτης του σύμπαντος κόσμου προφήτευσε την τριήμερη ταφή και ανάστασή του, την ολοκληρωτική καταστροφή των Ιεροσολύμων και το αδύνατο του αφανισμού της Εκκλησίας του. Θυμίζουμε τα λόγια του: «Γκρεμίστε αυτόν τον ναό και σε τρεις ημέρες θα τον οικοδομήσω και πάλι» (Ιω. 2,19). Τότε νόμιζαν πως εννοεί τον ναό των Ιεροσολύμων, αλλά μετά την ανάστασή του φάνηκε καθαρά ότι μιλούσε για το ένδοξο σώμα του. Η άλλη μεγάλη του προφητεία είναι η εξής: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που εξοντώνεις τους προφύτες και λιθοβολείς τους απεσταλμένους σε σένα.... Νά, το σπίτι σου θα παραμείνει έρημο» (Ματθ. 23,37-38). Το γεγονός πραγματοποιήθηκε το 70 μ.Χ., όταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τίτο κατέστρεψε ολοκληρωτικά την άγια πόλη, για να καταστείλει την εξέγερση των Ιουδαίων. Η τρίτη του προφητεία αφορά την Εκκλησία, όταν είπε: «Και οι πύλες του άδη δεν θα μπορέσουν να την εκμηδενίσουν» (Ματθ. 16,18). Πράγματι, μέχρι σήμερα η Εκκλησία κλυδωνίζεται, αλλά δεν καταποντίζεται.

Η λαμπρή Του ανάσταση: Η μεγαλύτερη απόδειξη της αναστάσεώς Του είναι ότι όλοι οι απόστολοι -εκτός του Ιωάννη, που πέθανε σε βαθιά γεράματα και του Ιούδα, που απαγχονίστηκε- έδωσαν τη ζωή τους για Εκείνον, που δεν θα το έκαναν φυσικά για ένα ψέμα ή για μια αόριστη φήμη (βλ. και Νικολάου Γ. Νευράκη: «Ο Χριστός και ο καινούριος κόσμος του Θεού», Αθήνα 1989).

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Μερικά στοιχεία:

-Επισημαίνεται στα Ευαγγέλια (γράφτηκαν 70-100 μ.Χ.) ότι στον κήπο της Γεθσημανή και κατά την αναμονή της σύλληψης του Κυρίου, το πρόσωπό Του έσταζε χοντρές σταγόνες ιδρώτα και αίμα (Λουκ. 22,44). Αυτό επαληθεύεται σήμερα ότι μπορεί να συμβεί σε καταστάσεις υψηλού στρες και μεγάλης αγωνίας.

-Από την πληγή Του πάνω στο σταυρό, μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Ιωάννης, και μετά το λογχισμό που υπέστη, έτρεξε αίμα και νερό (19,34). Ο ορός αυτός (νερό και αιμοσφαίρια), που σχηματίζεται στο περικάρδιο ενός νεκρού ανθρώπου και σταματά την κίνηση της καρδιάς, είναι σήμερα μια μοναδική ιατροδικαστική απόδειξη ότι ο αρχηγός της Ζωής είχε πράγματι πεθάνει.

-Τοπωνύμια, πρόσωπα, πολιτικοί και θρησκευτικοί τίτλοι, ονόματα, συνήθειες της εποχής Του κ.α., αποδείχθηκαν από την αρχαιολογία απολύτως ιστορικά και πραγματικά ώστε να θαυμάζει κανείς για την σοβαρότητα των διηγήσεων.

-Για τον Χριστό αναφέρει ότι θα είναι «σημείον αντιλεγόμενον» (Λουκ. 2,34), δηλαδή ότι θα αποκτήσει πολλούς φίλους αλλά και πολλούς εχθρούς, όπως ισχύει μέχρι και σήμερα.

-«Όταν υψωθώ λέγει ο Κύριος από τη γη (προαναγγέλλοντας με τι θάνατο θα πέθαινε), όλους τους ανθρώπους θα τραβήξω κοντά μου» (Ιω. 12,32) (ως πνευματικός μαγνήτης). Τον ακολούθησαν πράγματι εκατομμύρια άνθρωποι, οικογενειάρχες, ιεραπόστολοι, μάρτυρες, άγιοι, ομολογητές, μοναχοί.

-Η στροφή σ' αυτόν χιλιάδων Ισραηλιτών (αν και απαγορευόταν να θεοποιήσουν άνθρωπο), πιστοποιούν την αλήθεια της Εκκλησίας και την ανάστασή Του.

-Οι προφητείες που ο ίδιος ο Χριστός εξήγγειλε πραγματοποιήθηκαν.

-Οι Ευαγγελιστές περιγράφουν τα γεγονότα, ακόμα και τα πιο δυσάρεστα, χωρίς πάθος και καμία αντιπάθεια: Όταν αναφέρονται π.χ. σε γεγονότα των κατεχοχών υπαίτιων για τα πάθη και τον θάνατο του Ιησού, δηλ. του Ιούδα, των αρχιερέων, του Πιλάτου, των σταυρωτών του Χριστού στρατιωτών κ.α., δεν τους κακολογούν, δεν ξεστομίζουν λόγια εναντίον τους, αλλά περιγράφουν τα πάντα ψυχρά, ιστορικά, αντικειμενικά, λιτά και μάλιστα αρμονικά μεταξύ τους. Αυτό σημαίνει αυθεντικότητα και αξιοπιστία. Ακόμη, η εξουσία και δύναμη του Χριστού περιγράφονται τόσο πεζά, και χωρίς εξιδανικεύσεις, που απορεί κανείς με την αλήθεια, την απλότητα και την ειλικρίνεια των γραφομένων (βλ. και αρχιμ. Βασ. Μπακογιάννη, «Θρησκείες: Πλάνη;», εκδ. Ν. Παναγόπουλου, Αθ. 1995, σελ. 73-75).

-Τέλος, οι ειδικοί επιστήμονες μελετούν σήμερα πάνω από 24.000 μικρά και μεγάλα τμήματα αντιγράφων της Αγίας Γραφής, που απέχουν ελάχιστα χρόνια από τα πρωτότυπα κείμενα (υπάρχει μικρό μέρος εγγράφου μόλις 20 χρόνια από το 4ο Ευαγγέλιο) και που διαφέρουν μεταξύ τους μόνο σε ορισμένες λεπτομέρειες.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!

Ο Χριστός δεν ήταν ένας ηθικολόγος, δεν ήταν ένας φιλόσοφος. Δεν ήταν ένας κοινωνικός επαναστάτης ή ιδεολόγος, ή απλά ένας μεγάλος δάσκαλος. Ήταν και είναι ο Υιός του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, Θεάνθρωπος. Δεν είναι δυνατόν ο Χριστός πάνω από το Σταυρό να μην είναι Θεός, τη στιγμή που, στο έσχατο όριο ταπεινώσεως, βασανισμού, πόνου και ψυχοσωματικής αδυναμίας, όχι μόνο συγχωρεί τους σταυρωτές Του (Λκ. 23,34), αλλά διαβεβαιώνει και τον εκ δεξιών Του κακούργο πως «Σήμερα θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο». Και αυτή η διαπίστωση γίνεται αφού ο ληστής ζήτησε από τον Χριστό να μην τον ξεχάσει «όταν θα έλθει στην Βασιλεία Του» (Λκ. 23, 42-43).

Επομένως θα πρέπει αναγκαστικά μπροστά στο μυστήριο του Χριστού ή να δεχθεί κανείς τρεις παράλογες υποθέσεις [(α) ότι ήταν τρελός, (β) ότι υπήρξε συμφεροντολόγος αρχηγός θρησκευτικών ομάδων, ή (γ) ότι δεν υπήρξε ποτέ] ή διαφορετικά να παραδεχθεί ότι ήταν πράγματι Θεός επί γης. Και βέβαια τρελός δεν ήταν, διότι το ήθος, η διδασκαλία του, τα θαύματά του, το ασύγκριτο πνεύμα του, τον αναδεικνύουν ως την τελειότερη και πλέον συγκροτημένη μορφή της παγκόσμιας σκηνής για όλες της εποχές. Ιδιοτελής θρησκευτικός καθοδηγητής δεν υπήρξε, διότι όχι μόνο δεν απέβλεψε ποτέ στην πολιτική δύναμη και εξουσία, όχι μόνο όλη του η ζωή ήταν ζωή δίκωξης, δυσμένειας και μίσους εκ μέρους του κατεστημένου, αλλά και στην απόλυτη εξαθλίωση του σταυρικού του πάθους και λίγο πριν εκπνεύσει συγχωρεί όλους τους εχθρούς Του από το ύψος του σταυρού του. Και τέλος συμπεραίνουμε ότι το πλήθος των μαρτυριών για την υπερφυσική επί γης παρουσία Του, για την αγιότητα και δόξα Του και την θαυματουργό και

ανυπέρβλητη δράση του ή την θυσία του, στα χρόνια του Καίσαρα Αυγούστου, Ηρώδη βασιλέα, Ηρώδη Αντύπα, αυτοκράτορα Τιβέριου και Πόντιου Πιλάτου, δεν αφήνει αμφιβολίες για την μεσιακή Του ιδιότητα και την Θεότητά Του.

Κάτι πολύ σημαντικό ακόμη: Ποτέ ο Χριστός δεν υποσχέθηκε εύκολη ζωή στους φίλους και μαθητές του, αλλά βασανισμούς, στερήσεις, εξαθλίωση, μίσος, μαρτύριο από τους εχθρούς τους. Τους είχε ενημερώσει ότι οι ακόλουθοί Του θα υποστούν σταυρούς και θυσίες, όπως Εκείνος. Και παρ' όλα αυτά τον ακολούθησαν εκατομμύρια άνθρωποι μέχρι σήμερα. Πώς εξηγείται αυτό αν, σύμφωνα με τα λόγια Του, δεν του «δόθηκε πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης»; (Ματθ. 28,18 / Ιω. 17,2). Πώς εξηγείται, οι Ισραηλίτες και οι συμπατριώτες του, που επί ποινή θανάτου βδελύσσονταν κάθε προσπάθεια ανακηρύξεως ανθρώπων σε θεούς από την Ρωμαϊκή εξουσία, και λόγω φυσικά του αυστηρού τους μονοθεϊσμού, να προσηλυτίζονται κατά χιλιάδες στην χριστιανική πίστη μετά την Πεντηκοστή, το κήρυγμα του Πέτρου και των άλλων αποστόλων Του, και να θεωρούν έναν φαινομενικά απλό άνθρωπο ως Υιό του Θεού; Θα συνέβαιναν όλα αυτά αν ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν Θεάνθρωπος με την κυριολεκτική σημασία του όρου;

Το «Εγώ Είμαι», με το οποίο αυτοχαρακτηρίζεται ο Χριστός στους συνομιλούντες μαζί Του, παραπέμπει τους ακροατές Του στην αποκάλυψη του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη [«Εγώ Είμι ο Ων», λέει ο Θεός στον Μωυσή (Έξ. 3,14)]. Τους λέγει δηλαδή ο Ιησούς ότι στην ουσία Του είναι Θεός. Λέγει ακόμη ο Χριστός: «Εάν δεν πιστέψετε ότι Εγώ Είμαι (ο Γιαχβέ) θα πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας.... Όταν υψώσετε τον Υιόν του Ανθρώπου (εννοείται πάνω στο σταυρό) τότε θα γνωρίσετε ότι Εγώ Είμαι» (Ιω. 8,21-29). Δηλαδή είμαι ο Θεός Γιαχβέ. Και πάλι «Από τώρα σας τα λέω, πριν να γίνουν, ώστε όταν γίνουν να πιστέψετε ότι Εγώ Είμαι» (Ιω. 13,12-19). Παραπέμπει ο Κύριος τούς ακροατές Του στον προφήτη Ιεζεκιήλ, για να μπορέσουν να καταλάβουν ότι ο ομιλών μαζί τους είναι ο Θεός Γιαχβέ. Γι' αυτό και χρησιμοποιεί με απόλυτο τρόπο το ρήμα «Είμαι». Στον προφήτη Ιεζεκιήλ πράγματι ο Θεός λέγει: «Τότε θα γνωρίσετε ότι Εγώ Είμι» (Εγώ είμαι ο Γιαχβέ) (35,9).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ, για κάθε πιστό, αλλά και για κάθε γνήσιο ερευνητή της αλήθειας, ο Ιησούς Χριστός είναι η κατεξοχήν και μοναδική θεανδρική προσωπικότητα πού γεννήθηκε πάνω στη γη, ο Υιός του Θεού και Θεός ο ίδιος, που «έγινε άνθρωπος για να γίνουμε εμείς θεοί (κατά χάριν)», σύμφωνα με τον Μέγα Αθανάσιο και τους αγίους όλων των εποχών, και Του οποίου το πρόσωπο, η ζωή, το πάθος και η ανάσταση, όχι μόνο προφητεύθηκαν κατά γράμμα στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά και πραγματοποιήθηκαν με απόλυτη ακρίβεια.